

sammen i Stedet for at gaa den naturlige Vej at udføre Arbejdet til Priser, der svarer til Tidens Forhold og Kronens stigende Værdi, saaledes at flere kunde komme i Arbejde og der blev mindre Arbejdsløshedsbidrag at betale.

I andre Kredse ser man det samme. De Arbejdsoverenskomster, der sluttes i disse Dage, sluttes jo paa Grundlag af de gamle Lønninger, de gamle Tariffer, de Tariffer, i Henhold til hvilke man ikke har kunnet konkurrere. Derfor bliver der stor Arbejdsløshed. Man fortsætter med de samme Tariffer og synes ikke at være blevet opmærksom paa, at det er helt andre økonomiske Forhold, vi lever under for Tiden, og naar man gør det, synes det ogsaa rimeligt, at de paagældende, altsaa baade Arbejdsgivere og Arbejdere, i noget højere Grad kommer til at bære Følgerne af en saadan Politik.

Forholdet er altsaa det, som jeg har nævnt, at Arbejdsgiverforeningen ved Prisaftaler holder Priserne oppe og søger at slaad dem ned, der ikke vil bøje sig for de vedtagne Bestemmelser. Men der er jo mange flere, der benytter deres Monopol til at fastsætte og fastholde tariffmæssige Lønninger og Vederlag, der paa den almindelige Mand i det frie Erhverv maa virke som og i Virkeligheden ogsaa er ublu. Jeg vil her nævne Læger, Dyrslæger og Tandlæger og for Resten ogsaa Jurister. Der findes neppe nogen socialistisk Fagforening, der i Skraphed overgaar disse monopoliserede og ved Statens store Bidrag uddannede Folks Fagorganisationer. Lægernes Fagforening er vel nok den skrappeste. De udnytter i hvert Fald deres Monopol til det yderste. De boykotter Institutioner, hvis de paadrager sig Foreningens Unaade — og det skal der, synes det, ikke saa meget til —, og det ser ud, som om den Embedsinstitution, der hedder Sundhedsstyrelsen, i særlig Grad føler sig som Talsmand for Lægernes Fagorganisation. Jeg mener, at vi skal være paa Vagt overfor dette og ogsaa paa Vagt overfor den Aktion, Sundhedsstyrelsen har rejst, for at udelukke voksne Mennesker fra at søge Helbredelse, hvor de vil, naar Lægerne har maattet opgive dem. Det er et Misbrug af et omfattende Monopol og et utilbørligt Indgreb i Menneskers frie Selvbestemmelsesret. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal — det mener jeg ikke, Sagen opfordrer til, der kan maaske komme en anden Lejlighed dertil —, men jeg vil i denne Forbindelse pege paa de meget store Indtægter, Lægerne har fra Sygekasserne

ogsaa i Kraft af deres Monopol og Statens Tilskud. Dyrslægerne følger ogsaa godt med. Jeg mindes saaledes et Tilfælde fra min Valgkreds, hvor Dyrslægernes Fagforening i flere Aar hindrede Øen Læsø i at faa en brugelig Dyrslæge. Der var sendt en derover, som var fuldstændig ubrugelig, et fuldstændigt Vrag, men Foreningen sagde: Ham eller ingen. Det er først for nylig, efter Aars Forløb, de har faaet en brugelig Dyrslæge paa Øen, først for nylig, at Dyrslægernes Fagforening har tilladt, at der kom en brugelig Mand derover. Om Tandlægerne, kan man vel sige, gælder det samme som om Læger og Dyrslæger, at de endnu ikke har opdaget den Omvæltning, der i de sidste Aar er sket i Landets Økonomi. Deres Tariff er ganske ublufærdig høj, det tror jeg, man kan blive enig om. Og saa har man Indtryk af paa disse Omraader, at Tilgangen til Faget begrænses, holdes nede, for at man vedblivende kan udnytte Monopolet til det yderste. Befolkningen har kun at betale, og Befolkningen har ikke andet Middel til at værge sig end at benytte dem i mindst muligt Omfang og støtte dem, der har Mod til at træde ud og gaa udenfor de fastsatte Tariffer. Juristerne kunde jeg ogsaa nævne. De har heller ikke opdaget, at Tiden har ændret sig. Efter hvad der er oplyst for mig, tager de f. Eks. for at skrive et Overdragelsesdokument, Skøde eller Købekontrakt saadant noget som $\frac{3}{4}$ pCt. Koster en Ejendom 48 000 Kr., beregner de sig 360 Kr., som de i Almindelighed tjener paa 5 eller 10 Minutter, allerhøjest et Kvarter. Det er en stram Takst, synes jeg. Jeg har nævnt disse Forhold eksempelvis, fordi det i Princippet ikke er andet end Fagforeningstyranni i reneste Form og har det mindst mulige med Erhvervs- og Arbejdsfrihed at gøre.

Jeg vender mig dernæst til de Indgreb og Overgreb overfor Erhvervs- og Arbejdsfriheden saavel som overfor selve Erhvervslivet og dets Produktion, der praktiseres af de forskellige Fagforeninger og de samvirkende Fagforbund. Medens Socialdemokraterne — jeg nævnte et Par ærede Medlemmer for — er enige med mig i, at det er højest forkasteligt, naar en Kulhandler eller en Købmand ruineres af den Organisation, som han ikke vil være Medlem af, vil man fra Socialdemokratiets Side ikke se, at den Arbejder, der ikke vil ind under Fagforeningen, er stillet paa ganske samme Maade som baade den lille Kulhandler og den lille Købmand, ja, vel endnu værre, hvis han melder sig ud. Han jages saa, som vi ser i de socialdemokratiske Blade, som en fredløs, hans Navn og